

Phần 16

Evie - Dòng hồi tưởng thứ ba

Las Vegas, Nevada

Nghĩa trang Mountain View đằm mình dưới làn mưa gió.

Người ta vừa mới đắp đất lên quan tài của Teresa Harper. Vị linh mục đã ra về từ lâu và nghĩa trang gần như không một bóng người. Xung quanh ngôi huyệt vừa đắp chỉ còn Evie và Carmina xúc động đứng trầm tư.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời và ngay sau đó là tiếng sấm rền.

- Cô đợi cháu trong ô tô nhé, Carmina lên tiếng đề nghị khi cơn mưa ngày một nặng hạt hơn.

Chỉ còn lại một mình, Evie quỳ sụp xuống trước nắm mồ và lau hàng nước mắt đang lăn chã tuôn rơi trên đôi má gầy gò. Cô đã không gặp lại mẹ kể từ cuộc cãi vã giữa họ ở bệnh viện cách đây hai tháng. Không được ghép gan, Teresa cuối cùng cũng chỉ sống được thêm vài tuần. Dĩ nhiên là chính căn bệnh ung thư, rượu và ma túy cũng như cách bà tiêu hủy cuộc sống hơn là hưởng thụ nó đã giết chết bà. Nhưng vào giây phút này, Evie không thể tự ngăn mình để mặc cảm giác tội lỗi xâm chiếm. Cuối cùng khi cô cũng quyết định ra bãi để xe, quần áo cô đã ướt sũng; người cô run lập cập và rùng mình từ đầu đến chân.

Trú mình dưới tán ô, một phụ nữ nãy giờ quan sát Evie tiến lại gần. Cô ta quan sát đám tang từ xa mà không dám tham dự. Chiếc áo đi mưa màu xám, bộ quần áo cắt may cùng mái tóc mới uốn mang lại cho cô một vẻ ngoài sang trọng dù cho cô ta có vẻ ốm yếu. Cô mở thùng xe màu xám sẫm để lấy một chiếc khăn tắm bông xốp rồi đưa cho Evie khi cô lại gần.

- Cô lau khô người đi, nếu không cô sẽ ốm chết đấy, cô ta đưa ra lời khuyên bằng một giọng hơi pha trộn âm sắc Ý.

Ngạc nhiên, Evie nhận lấy chiếc khăn sạch và trú mình dưới tán ô rộng. Vừa lau mặt, cô vừa quan sát tỉ mỉ người đối thoại với mình và kết luận rằng cô ta quá sang trọng để có thể là một người bạn của mẹ mình.

- Tôi là Meredith DeLeon... người phụ nữ trước mặt Evie giải thích.

Cô ta dường như do dự vài giây trước khi kết thúc câu:

- ... chính tôi đã giết chết mẹ cô.

- Cách đây một năm, người ta chẩn đoán tôi bị ung thư gan, Meredith bắt đầu.

Hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau tại quán Heaven Café nằm bên đường dẫn đến nghĩa trang. Hai tách trà nóng bốc khói nghi ngút trước mặt họ.

- Căn bệnh đã đến giai đoạn phát triển rất nhanh và rõ ràng là chỉ có ghép gan mới có thể cứu sống tôi. Bất hạnh thay tôi lại thuộc nhóm máu O, vì thế mà thời gian chờ đợi là vô cùng dài.

- Cùng nhóm máu với mẹ tôi, Evie nhận xét.

Meredith gật đầu trước khi tiếp tục:

- Cách đây hai tháng, vào chập tối, bác sĩ Craig Davis đã gọi đến nhà chúng tôi. Cùng với Paul, chồng tôi, chúng tôi đã gặp nhau nhiều lần khi tôi đến bệnh viện khám bệnh. Ông ta nói rằng có một miếng ghép thích hợp có thể sử dụng được, nhưng có một vấn đề.

- Một vấn đề?

- Vấn đề chính là mẹ cô: bà ấy ở ngay trước tôi trong danh sách nhận nội tạng...

Evie đột nhiên thấy cơn rùng mình lạnh buốt chạy suốt cơ thể, thậm chí điều gì đó trong đầu vẫn còn ngăn trở không cho cô đối diện với sự ghê tởm của tình hình.

- Craig Davis đã làm chúng tôi hiểu rõ rằng nếu chúng tôi chuẩn bị sẵn một “nỗ lực tài chính”, ông ta sẽ xoay xở để loại mẹ cô ra khỏi danh sách nhận.

Sững sờ vì kinh ngạc, cuối cùng Evie cũng hiểu ra: họ đã thay đổi những phân tích mẫu máu của Teresa để làm người khác tin rằng bà vẫn thường uống rượu.

Trong đầu cô, dường như cô vẫn còn nghe thấy rõ từng lời năn nỉ của mẹ khi bà tự bào chữa:

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ KẸ NÓI DỐI!

MẸ THỀ VỚI CON LÀ MẸ KHÔNG HỀ UỐNG LẠI, CON YÊU.

Không, mẹ cô không nói dối, tuy vậy chẳng một giây phút nào Evie tin những lời mẹ nói...

Đến lượt mình, khuôn mặt Meredith cũng biến đổi, nhưng cô quyết định đi đến tận cùng con đường cứu rỗi:

- Ban đầu tôi đã từ chối: tôi thấy việc làm này thật ghê tởm. Nhưng tôi đã chờ đợi quá lâu rồi và miếng ghép ngày càng trở nên vô cùng hiếm... Vậy nên cuối cùng tôi đã chấp nhận. Vào thời kỳ bệnh này, tôi buộc phải nằm liệt giường và đau đến đờ người, gần như là chết hơn là sống. Paul kiếm được khá nhiều tiền. Sau khi thương lượng, Davis và Paul thống nhất một khoản tiền hai trăm nghìn đô la, nhưng từ đầu chí cuối, Paul để tôi được tự quyết định và đó là quyền lựa chọn mà tôi không muốn trao cho ai.

Trong thoáng chốc, Meredith như chìm đắm vào dòng suy nghĩ của mình, như thể cô ta đang sống lại những thời điểm kinh khủng đó.

- Tôi rất muốn nói với cô là tôi làm điều đó vì các con tôi, cô ta thổ lộ, nhưng đó không phải là sự thật. Tôi làm điều đó vì tôi sợ chết, tất cả chỉ có thế.

Meredith thẳng thắn nói ra điều đó. Lời tự thú này cô đã giữ trong lòng kể từ khi được tiến hành phẫu thuật.

- Cuộc sống đôi khi đặt ta vào những tình huống mà ta chỉ có thể thoát ra bằng cách từ bỏ những giá trị ta hằng bảo vệ, cô ta buông lời nhận xét như dành cho chính bản thân mình.

Evie khép mắt lại. Một giọt nước mắt lăn dài trên má nhưng cô không tìm cách lau đi.

Meredith tiếp lời một lần sau chót để nhấn mạnh:

- Nếu cô muốn đến cảnh sát, tôi sẽ lặp lại chính xác những gì tôi đã nói với cô và tôi sẽ tự chịu trách nhiệm. Bây giờ quyền quyết định thuộc về cô.

Evie đứng dậy rồi rời khỏi bàn:

- Hãy làm những gì cô cho là đúng, Evie khuyên trước khi rời quán cà phê.

Chiếc Pontiac cũ rích của Carmina dừng lại trước trạm xe buýt. Evie đóng sập cửa bên rồi lấy từ trong cốp xe ra một va li nhỏ cùng chiếc ba lô. Xe buýt Greyhound đi New York sắp sửa khởi hành. Sau khi bán hết những món đồ đạc còm cõi của mẹ mình, Evie hầu như chỉ thu được hơn hai trăm đô la và đã chi hết để mua vé một chiều lượt đi đến Manhattan. Đó là nơi mà Craig Davis làm việc từ nay về sau. Ban đầu Evie đã tìm ông ta ở khắp Las Vegas nhưng tay bác sĩ gian xảo hẳn đã rời khỏi California đến bờ biển Đông, ngay sau cái chết của mẹ cô.

- Cháu có chắc là cháu muốn đi không? Carmina hỏi trong khi đi cùng Evie đến điểm dừng xe buýt.

- Chắc chắn.

Trong đời mình, người phụ nữ to béo gốc Mexico này luôn không tin vào tình cảm. Bà nuôi dạy đàn con một cách cứng rắn và kiên trì tự xây dựng lớp vỏ bảo vệ để không động lòng trước bất kỳ hoàn cảnh nào.

- Cháu hãy bảo trọng, vừa nói bà vừa vỗ nhẹ lên má cô gái trẻ, một cử chỉ đối với bà là dấu hiệu thể hiện tình cảm không thể chối cãi được.

- Vâng ạ, Evie vừa trả lời vừa trèo lên xe buýt.

Cả hai người phụ nữ đều biết chắc rằng họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Carmina đưa hành lý cho Evie và gửi đến cô cái vẫy tay cuối cùng. Evie chỉ phát hiện ra sau đó ít lâu ba trăm đô la mà người phụ nữ Mexico vừa thả vào trong ba lô của cô.

Rốt cuộc, chuyến xe khách cũng chuyển bánh.

Ngồi trên ghế, Evie tựa đầu vào thành cửa sổ. Đây là lần đầu tiên cô rời Las Vegas.

Trong vài tiếng nữa, cô sẽ có mặt ở New York.

Sau đó cô sẽ làm điều cô cho là đúng.

Cô sẽ giết Craig Davis.